

Európai értékek és válságok – A liberalizmus új korszaka: a paranoia

2016 augusztus 20. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Ami a pozícióban levő elit szerint a populisták lázadása, az a valóságban kultúrharc a javából.

A frontvonal egyik oldalán a nép, a tömegek, a nemzetek állnak, velük szemben pedig a globalizált, multikulturális, multietnikai projektben érdekelt elíttek ássák be magukat lövészárkaikba. Ez utóbbiak fő jellemzője az a görcsös igyekezet, amivel hitet tesznek az új, a modern, értsd: haladó eszmék mellett, lefitymálva mindent, ami a többségnek fontos és értékes. Ez a küzdelem tehát a nemzeti értékek, a hagyományok és szokások, illetve az ezeket elvető, és az újat még csak homályosan láttatók között folyik. Életminőségünk, vagyis kulturális azonosságunk, identitásunk megőrzése, végső soron tehát a megmaradásunk forog kockán ebben a harcban.

Az elit iránti bizalom a 2008-as válságban vált végképp légnyeművé. Legkésőbb akkor vált nyilvánvalóvá, hogy modellváltásra, érdemi változtatásokra lenne szükség. Ennek kimunkálása és levezénylése helyett azonban a gazdasági és pénzügyi világ meghatározó szereplői a politikai döntéshozók hathatós segítségével saját pozíciójuknak és kivételezett anyagi helyzetüknek a megőrzésén kívül mással nem törődve, az általuk okozott veszteségeket szétterítették az amúgy is megkapaszkodási nehézségekkel küszködőkre. Ennek oka, hogy a huszadik század kilencvenes éveitől kezdődően turbó fokozatra kapcsolta a világ pénzügyi szereplői, akik a szabályozások lebontásának és az állami szerepvállalás minimalizálásának eredményeként piramisjátékot játszottak a világ pénzügyeivel. Pénzügyi szolgáltatásoknak és termékeknek álcázva lufikkal árasztották el a piacokat, amik aztán annak rendje és módja szerint sorra kipukkadtak. Ennek ellenére a nagy játékosok nemcsak mentőövet kaptak, de dollár illetve euro-százmillió bónuszait is hiánytalanul felvehették. Mindez egyértelművé tette, hogy a gigajövedelmet húzók döntéseikért semmilyen felelősséggel nem tartoznak, rizikót nem viselnek. Felelősséggel csak azok tartoztak, akik az általuk bevezetett termékeket megvásárolták, az általuk nyújtott hiteleket felvették. Nekik mindent hiánytalanul vissza kellett fizetniük, semmilyen állami segítségre nem számíthattak, az általuk futott rizikó következményeit viselniük kellett. Büszkén mondom, hogy ez alól a gyakorlat alól Magyarország üdítő kivétel volt. Mindez súlyos erkölcsi kérdéseket vet fel. Ha a döntéshozók döntéseikért nem viselnek nem hogy fokozott, de semmilyen felelősséget sem, és nem futnak semmilyen kockázatot, mi indokolja horribilis jövedelmeiket?

Tetézi az elégedetlenségét, hogy a saját magára koncentrált európai vezetőket ötlettelenné, begyöpösödöttnek bizonyultak a válság hatásainak csökkentésében és képtelenek voltak az európai gazdaságot új pályára állítani. Persze ehhez nagyformátumú, bölcs, nem remegő kezű, messzire néző vezetőkre lett volna szükség. Helyette gyenge, egyhelyben topogó, bizonytalan, dülöngélő, nevetséges figurák és hatalomtechnikai zsonglórok vigyorognak ránk Európa vezető posztjairól. Pedig legfőbb ideje lenne ráésszélniük, hogy a politika nem játék, és nem is egy elitklub magánügye, még csak nem is a körülöttük lebzselő megmondóemberek terepasztala, ahol tét nélkül kísérletezhetnek.

Sokáig az volt az unió politikájának az alapelve, hogy az általa kitűzött célt homályban hagyja, hogy mindenki azt gondolhassa, arra megy a közös szeker, amerre szeretné. Láthatatlan erőközpontok, homályban maradó döntéshozók értek el részeredményeket, tettek apró lépéseket, tartottak napirenden részproblémákat és tárgyalták át őket újra meg újra, azt a látszatot keltve, mintha dolgoznának, mintha haladnának valamerre, mintha lenne értelme annak, amivel az idejüket töltik. Az EU vezetői olyanok voltak, mintha tanúvédelmi programban vennének részt, annyira láthatatlannak bizonyultak.

Pedig legkésőbb 2008 óta krízismenedzsmentre lenne szükség. Az előregedett, hetven éves európai projekt ráncfelvarrása, vagyis fiatalítása nem tűr halasztást. 1958-tól máig száznyolcvanezer oldalnyi joganyagot gyártottak, ami kezelhetetlen és jórészt haszontalan is. Itt az idő, hogy kiselejtezzük belőle, ami elavult, ami használhatatlan. Kezd mindent szétfeszíteni az ellentmondás aközött, hogy az elit a status quo fenntartására összpontosítja minden energiáját, míg az európai polgárok a változás mellett állnak ki, mert tudják és érzik, hogy úgy, ahogy eddig ment, nem mehet és nem is megy tovább. Az elit nem söpörheti le ezt többé azzal, hogy populizmust kiált, ami magyarra fordítva azt jelenti, hogy rajta kívül mindenki bunkó, ostoba, idegengyűlölő és rasszista, egyszóval: fasiszta, csak a helikopter. Mert ha ezt teszi, az azt jelenti, hogy nem hajlandó a legcsekélyebb erőfeszítésre sem annak érdekében, hogy megértse a nemek üzenetét.

Miközben az eurobürokrata elit tántoríthatatlanul kitart a neoliberális elvek mellett, abban a hitben ringatja magát, hogy romboló megszorításpolitikája nem akad meg a torkunkon. Megakadt. Mert egyre fenyegetőbb a szociális piacgazdaság vívmányainak ellehetetlenülése, amire az emberek antennái igencsak érzékenyen reagálnak. Nem úgy az elité. Áprilisban a hollandok, ott a fejlett és nagyon liberális nyugaton, népszavazáson mondtak nemet a közeledésre Ukrajna és az Európai unió között, ami meg sem rezdítette az eurokraták szempilláit. Ezért aztán semmilyen következtetés levonására nem éreztek késztetést. A brexitre is csak ultra arrogáns válaszokra futotta a

részükre?!. Kétségtelen, hogy a britek nagy bajban lesznek az unióból való távozásuk miatt, hiszen er?s a valószín?sége annak, hogy Skócia és Észak-Írország elszakadnak, és Walesnek még az eddigieknél is nagyobb függetlenséget kell adniuk, de mindezt beszámítva, nincs kizárva, hogy az Európai Uniónak még nagyobb nehézségekkel kell megbirkóznia már a közeljöv?ben. Olaszország gazdasága romokban, Görögországról már nem is esik szó. Franciaország padlót fogott. Spanyolország kormányozhatatlan, Katalónia, Baszkföld is önállósodni akar, Svédország, Dánia Norvégia és Németország a migrációs krízis következményeivel birkózik. És itt a konfliktusos viszony a határainknál, Oroszországgal és Törökországgal. Ha ebben a kényes helyzetben az európai elit továbbra is a homokba dugja a fejét és közben az egyre mélyebb integrációt er?lteti, az unió amúgy is recseg?-ropogó építménye simán összed?lhet.

*Az intellektuális terrorizmus lényege, hogy
Ha-Nem-Úgy-Gondolkodsz-Mint-Én-Bolond-S?t-B?nöz?-Vagy*
Oriana Fallaci

A liberalizmus paranoiás korszaka

A huszonegyedik század elejére a liberalizmus paranoiás korszakába lépett. A liberális elit minden változásban katasztrófát lát, minden átalakulástól irtózik. Nálunk, de máshol is, naphosszat retteg. Az ilyen fél?s elit nem méltó a tiszteletre, egyre több európai polgár érzi úgy, hogy nem képes ?ket vezetni, nem képes a biztonságuk szavatolására, félelem?l bénultan nem képes hatékony válaszokat adni a migrációs válságra, egyszerűen: nem képes változtatni, és az ?, vagyis a többség érdekeit képviselni.

Márpedig az unió dolgai nem mehetnek tovább úgy, mint a múlt század közepén, amikor kitalálták és elkezdték megszervezni. Mert akkor még csak a leggazdagabb országokból állt, mert akkor még folyamatos volt a gazdaság növekedése, a jövedelmek emelkedése. Mindez akkor volt, amikor Nyugat-Európa a bipoláris világ minden el?nyét és kényelmét élvezte, és a felel?tlenség dolce vita id?szakát élte. Az állandó és tartós életszínvonal-emelkedés évtizedei voltak ezek, ami együtt járt a szociális háló egyre s?r?bbre szövésével. A kül- és biztonságpolitikával nem volt dolguk, hiszen a világ ügyeit az USA és a Szovjetunió intézte. ?k védve, békében és biztonságban voltak. Ezalatt az id? alatt nem azért nem volt Európában háború, mert azt az Unió megakadályozta, ahogy arra a retteg?k naponta hivatkoznak, hanem mert a két szuperhatalom nem engedte a fegyveres összecsapásokat errefelé. Amint a bipoláris világ megsz?nt, unió ide, unió oda, sorra törtek ki a fegyveres konfliktusok, helyi háborúk kontinensünkön. Délszláv háború, Csecsen háború, 2008 Grúzia, 2014 Ukrajna. Holland elnök szerint 2016 nyara óta Franciaország is háborúban áll a terroristákkal.

Az európai elitnek is tudomásul kéne vennie, hogy huszonhat évvel ezel?tt új világ kezd?dött. Vehetnének egy nagy leveg?t és átléphetnének végre a hatvanas, hetvenes évtizedbe?l a mába, akármilyen nehezükre esik is. Mert, ahogy a szuperhatalmak garantálta békék, úgy a gazdasági globalizáció számunkra csak el?nyökkel járó id?szakának is vége lett. Új helyzet van. És nekünk ma, erre az új helyzetre kell megtalálnunk a válaszokat. A Szovjetunió összeomlása megnyitotta hatalmas piacait és vele Közép-Európáét is a gy?zteseknek. Addigra már Kína is elindult a gazdasági nyitás útján. 2008-ig a Nyugat az új piacok és lehet?ségek nyújtotta el?nyöket kihasználva, válságait és problémáit elnapolhatta. A hidegháború gy?zelme után egészen a kétezres évek els? évtizedének végéig a gy?ztes Nyugat politikai, ideológiai expanzióba kezdett és nyomulása ekkor még sem katonai, sem gazdasági, sem politikai ellenállásba nem ütközött. Szomália, Haiti, Bosznia, Koszovó, Szerbia, Afganisztán, Irak, Közel-Kelet, benne Szíria, Líbia. A New York Times-ból tudjuk, (1996) hogy az USA a Közel-keletre irányuló amerikai érdekszféra nyugati határvidékeként tekint a Balkánra. Megtanultuk McGeorge Bundytól, Kennedy majd Johnson elnökök f?tanácsadójától, hogy a háborús indokok olyanok, mint a villamos. Ha az egyik magyarázat nem jön be, hamarosan jön a következ?. Az elmúlt id?szakban jöttek is, egyik a másik után: tömegpusztító fegyverek, a terrorizmus támogatása, az irakiak is megérdemlik a demokráciát stb. Természetesen soha nem esett szó olajról, gázzal, kiköt?kr?l, katonai támaszpontokról, mindig csak a fenti indokok variációit hallhattunk. És annak is örülhettünk, hogy mindenhova magukkal vitték a Nyugat vívmányait: politikai intézményeit, politikai gyakorlatát és értékeit: Hollywoodot, a Mcdonalds-t, a Coca Colát, a politikailag korrekt kánont és persze a Monsanto.

A huszadik század végének európai vezet?it felkészületlenül és váratlanul érte a Szovjetunió és a bipoláris világ megsz?nte, Európa és Németország újraegyesülése. A német er?fölényt?l való zsigeri és nem megalapozatlan félelmek leküzdésére az európai integráció elmélyítését és a közös valuta, az Euro bevezetését ötlötték ki. Ezekkel az eszközökkel, ezen felül Európa versenyképességét is növelni szerették volna, miközben nagyhatalmi játékosként is színre kívántak lépni. Mára nyilvánvalóvá vált, hogy egyik céljukat sem érték el. Németország pont az Euro adta el?nyökkel élve egyre gyakrabban képzele magát a Negyedik Birodalomnak, az unió elhibázott és

ernya politikájának következményeként Európa mára versenyhátrányba került, nagyhatalmi aspirációit védelmi képességének hiánya miatt lehetetlen komolyan venni.

Change

*Now it's time for change
Nothing stays the same
No it's time for change*
Mötley Crüe

Változtatásképtelenség

Véleményformáló elitünk baloldali részének egy meghatározó hányada totális háborút folytat minden olyan érték ellen, ami a többség számára becses és fontos. Fikakultúrájának centrumában ugyanis a semmi áll. Alkotás, értékteremtés, vagyis a teljesítmény köreikben nem érdem, az erőfeszítés szégyellni való, a munka ciki, a lojalitás értéktelen, a szeretet röhejes. A tekintélyt elvetik, számukra csak celebek és sztárok léteznek. Ezt a kultúrát, jobban mondva kulturálatlanságot a kiégettség, a porbarántás, a laposság, de mindenekfelett a kisszerűség és a provincializmus jellemzi. Miután semmi nem fontos a számukra, könnyű szívvel dobnák oda hazánkat kontinensünkkel együtt a beáramló migránsoknak. Mert nekik csakis az idegen szép, a másság önmagában is erény, és meg vannak győződve arról, hogy az idegenek mindannyian áldozatok, jár nekik tehát a megkülönböztetett figyelem, többletjogok illetik meg őket, amit aztán az új telepések ezen felbuzdulva, meg is követelnek tőlünk.

Tény, hogy a kontinensünkre áramló migránsok zöme a gyarmatosítások, a háborúk, a törzsi és egyéb polgárháborús konfliktusok, diktátoraik, az időjárás, stb. miatt rossz, esetenként elviselhetetlenül nehéz körülmények között élnek. De mi, magyarok, és a többi közép-európai nemzet, nem gyarmatosítottuk őket. Nem indítottunk ellenük háborúkat és nem bombázzuk ki őket a házaikból. Ami azt illeti, minket pont ők gyarmatosítottak, tartottak oly hosszú időn keresztül megszállva. Diktátorok minket is pont elég hosszú ideig sanyargattak, és szó, mi szó, az időjárás sem mindig kegyes hozzánk. Amink van, azért megdolgoztunk. Hazánkat újra és újra újjáépítettük, harcoltunk és meghaltunk érte. Sorsukért empátiát és nem bűntudatot érzünk. Nem adjuk át nekik az otthonainkat csak azért, hogy balos elitünk eurokonformnak érezhesse magát és a Financial Times vagy a die Welt publicistái megsimogassák buksi fejüket. Teszünk ezeknek a ballib migránssimogatóknak az elismerésére, annál is inkább, mert mára végképp elvesztették a kapcsolatukat a való világgal.

A minapi ausztriai választásokon is jól leszereltek. Mert szervezett csalással, ha csak egy hajszállal is, de sikerült azt a tipikus nyugati politikust befuttatniuk, aki mindazt megtestesíti, ami a számunkra elfogadhatatlan és megemészthetetlen. Komcsi múltú, szabadkémves, majd zöld színekben próbálkozó, „független” jelöltként a legnagyobb természetességgel sorakozott fel mögötte az osztrák múlt minden szereplője, hogy hitet tegyen politikai életük reménytelensége és begyöpösödöttsége mellett. Ausztria ballib elitje, mely minden alkalmat megragadott és megragad a kiiktatásunkra, még most is megpróbálja elmismásolni a tény, hogy szervezett és tömeges csalások és visszaélések miatt meg kell ismételnie az elnökválasztást, melynek újbóli lebonyolításához nemzetközi megfigyelőket rendeltek ki. Hasonló választási botrányra Európában még nem volt példa. Ezúton jelentkezem megfigyelőnek, sőt, ha van rá igény, kész vagyok fejtárgítót tartani az osztrákoknak a szabad választások tisztaságának a fontosságáról is.

A nyugati elit talajvesztése, amit jól tükröz az ausztriai választási csalás, a brexit, vagy az amerikai elnökválasztás kakukktojásnak tekintett jelöltjeinek sikerei, arra vezethető vissza, hogy ez az elit lenézi, sőt lefitymálja polgári teljesítményét. Azt az erőfeszítést, amit annak érdekében fejt ki, hogy megőrizhesse azt a kultúrát, azokat az értékeket, amelyeket az új, más és sok esetben igencsak megváltozott körülmények között is érvényesnek és iránymutatóknak tart. Ebben a törekvésükben vezetőik csak akadályozzák őket, nyíltan megtagadva és elutasítva mindazt, ami nekik fontos, amiről az életük szól. A kilépésre szavazó angol vidék társadalma szétesésben van, a legtöbb helyen alig van munka, ezért a fiatalok dologtalanul, drog- és alkoholmármorban mulatják az időt. Tort ül a kilátástalanság, amit tetézi a mindent eluralni látszó lustaság. A teljesítményorientált igyekezet, a munka és tehetség árán elért kiemelkedés, a meritokrácia ethosza már a múlté, ma a gyors siker, a nagypénzek, nagylehetőségek ígérete a celeb-világhoz, a valóság showkhoz köti a kitörni akarókat. Egy céljuk maradt: a fogyasztás. Ez ígér kielégülést és boldogságot. Eligazítást hozzá a luxus márkák és a tv reklámok adnak. Az érvényes magatartási mintákat a sztárkultusz közvetíti a számukra, melynek középpontjában a botrány áll, ami lehet családi, szakmai, szerelmi, vagy bármi más. Mindez a hagyományos közösségek rombolása mellett a

közösen vallott értékeket is szétporlasztja, és végső soron önértékelési válságot eredményez. Az önuralom, a szorgalom, a kitartó, becsületes munka, a tisztesség mára alig értelmezhető fogalmakká váltak, olyan kifejezésekké, melyek említése avítottáknak tűnik, és évek telnek el anélkül, hogy bárki a szájára venné őket.

Mert jaj annak, aki kihullott a mából!

Ady Endre

Tiszteletpontok nélkül

A paranoiássá vált liberális elitbe vetett bizalom megszüntette a nyugati társadalmakban aligha visszafordítható folyamatot. Ez az elit azért veszítette el az emberek bizalmát, mert nem méltó a tiszteletre. Nem védi többé a hazát, nem jó a modora, nincs kifinomult stílusa, nem ad követendő példát, mintaadó szerepe megszünt. Ennek következményeként elillant a politikusokba, a papokba, a tudósokba és a művészekbe vetett bizalom, és ez kiterjed az intézményekre, köztük a médiára is. Eltűntek tehát a tiszteletpontok, hiánycikké vált a tekintély. II. János Pál pápa volt talán az utolsó, akit nem sikerült lejáratni, bemocskolni, aki évtizedeken keresztül méltósággal és az egész világ tiszteletét kivívva töltötte be hivatalát. Ahogy szentsége a dalai láma, illetve II. Erzsébet brit uralkodó is. De nagy hirtelenjében rajtuk kívül nem is tudnák kit felsorolni. Hiszen a bulvárt és az internetet elárasztják a politikusokról, közéleti szereplőkről, művészekről, élsportolókról, tudósokról szóló lejárató és dehonesztáló cikkek, beszámolók, filmek. Közben mindannyian arra vágyunk, hogy legyenek körülöttünk olyanok, akikre felnézhetünk, akik viszonyítási pontokká válhatnak, akikre érdemes odafigyelni, akiknek a szavára adhatunk, módszeresen fosztjuk meg magunkat mindenkitől, aki teljesítménye, személyisége, sikerei, pozíciója révén mintaadóként szóba jöhet. A foci eb alatt az egész világot bejárta az a lejárató klip, ami Joachim Löwöt mutatta, ahogy a nadrágjában turkál. Azt a sikeredzőt, aki sporteredményei révén mindaddig méltán érdemelte ki a sportszerető emberek elismerését és tiszteletét. Húsz másodperccel romokba döntöttek egy életművet. De ilyen, vagy ehhez hasonló lejáratás-cunaminak mindenki ki van téve. Lesifotósok vadásznak a „villantásokra”, a részeg dülöngélésekre, a rossz frizurákra, a szerencsétlen mondatokra, a nevetséges mozdulatokra és mindenre, ami alkalmas arra, hogy a kiszemeltet a porba rántsa. Mostanra alig maradt valaki, aki mintát adhatna, példát mutathatna. Pedig a körülöttünk lévő világ ma ugyanúgy tele van elismerésre méltó teljesítményekkel, ahogy szüleinké, nagyszüleinké, vagy az azt megelőző koroké. Azzal, hogy megtagadjuk a teljesítmények elismerését, saját magunkat fosztjuk meg attól a sikerélménytől, amire oly nagyon vágyunk, és amire igencsak szükségünk lenne. Mert egy olyan világban, ahol senki sem méltó a tiszteletre és az elismerésre, nekünk sem lehet részünk benne.

A magyar fociválogatott sikeres eb szereplése rég nem látott egységbe kovácsolt bennünket. Fialok és idősebbek együtt lubickoltak abban az összetartozás érzésben, amit a közös szurkolásban fedeztek fel, éltek meg. Szolidaritás, nemzeti együvé tartozás, és a közös értékek melletti kiállás cementezte össze a piros-fehér-zöld színekbe öltözött szurkolókat. Együtt örültünk a magyar csapattal, ami a küzdeni akarást, a kitartást, a csapatszellemet, az elszárást, a kemény munkát, a fizikai erő fontosságát és az ezek eredményeként elért nem várt sikereket jelenítette meg a számunkra. A magyar válogatott focistáiban azt szerettük és ünnepeltük, hogy teljes erőbedobással harcoltak azért, hogy kivívják a tiszteletünket. És hogy büszkéek lehessünk rájuk.

Büszkeség és tisztelet. Mindkét érzés nélkülözhetetlen egy közösség számára. Észak-Írország, Horvátország, Izland, Magyarország, Szlovákia, Wales szurkolói és focistái ezzel a pluszküldetéssel vettek részt a küzdelmekben. Mert a globális törekvések egyre jobban felértékelik a lokálisat, azt a közösséget, amelynek tagjai speciális figyelemre tarthatnak igényt egymástól. Az ilyen közösségek számon tartják az értékeiket, viselkedésükkel, lojalitásukkal, teljesítményükkel, tiszteletre és megbecsülésre tarthatnak igényt.

Roger Scruton (Prospect magazine, 2016. július 15. Who are we) úgy látja, hogy az eurobürokraták egyre jobban hasonlítanak a bolsevikokra abban, hogy ők is egy olyan kormányzati formát hoztak létre, amely csak előre tud haladni, még akkor is, ha az előrevezető út végén szakadék tátong. Pedig a változtatásképtelenség csak tragédiához vezethet. „Civilizációk pusztultak el pusztán nézeteik megkövesedése vagy elmeszesedése miatt.”- figyelmeztetett Ortega y Gasset is.

Európa mostani válságában a nemzetek valódi együttműködésére van szükség. Abból kellene kiindulni, hogy annak ellenére, hogy minden tagországnak megvannak a saját érdekei, ezekben is lehet és ki is kell azt a legkisebb közös többszöröst munkálni, amiben közös uniós érdek formálható.

Ahogy Orbán Viktor fogalmazott alig két éve: a politika erőforrása nem a pénz, hanem a szavazat, amely a választópolgárok bizalmát közvetíti. Ahogy tehát a politikát sem lehet a pénzre építeni, úgy a jövőről sem az anyagi természetű erőforrások döntenek, hanem a kultúra, az emberi találékonyosság és a szellemi erőfeszítés. A

történelem arra tanít, hogy a közösségek csak azokat a vezetőket követik, akik érvényes üzeneteket fogalmazznak meg a számukra, olyanokat, amelyek választ kínálnak a kérdéseikre. Végső soron az üzenetek érvényessége dönt a jövőnkért. Magyarország nem az unió legnagyobb országa, mégis meghatározó szereplője lett a krízismenedzsment körüli vitáknak. Ha feltesszük a kérdést, miért muszáj ma hazánkra és miniszterelnökünkre figyelni a francia, német, olasz vagy éppen brüsszeli politikai szalonokban, a válasz a fentiek alapján az: nekünk, magyaroknak van politikai hitvallásunk. Más szóval rendben van az identitásunk és az értékrendünk, ezért képesek vagyunk meghatározni és képviselni az érdekeinket, céljainkat. Velünk együtt Közép- és Kelet-Európa népei is felismerték, hogy keresztény hitünk, kultúránk, hagyományaink olyan közös kincs, amihez ragaszkodunk, amire építünk, és amit ha kell, meg is védünk. Nem gondolhatja senki komolyan, hogy az illegális – és javarészt iszlám hitű – migránsok kizárólag anyagi megfontolásokból kerülnek el Magyarországot! A népvándorlásokra is jellemző az áradások alaptörvénye: a víz mindig a könnyebb ellenállást választja. (Mondjuk a kerítés is segített!) Nem állunk rosszul, mert történelmi tapasztalataink révén immunisak lettünk a totális eszmerendszerek múltat eltörlő és mindig csak a jövőben napos időt ígérő szirénhangjára.

A most folyó kultúrharcnak óriási a tétje. Kertész Imre: Európa nyomasztó öröksége című esszéjében már figyelmeztetett bennünket: az a civilizáció, amely nem mondja ki világosan az értékeit, vagy amely e kinyilvánított értékeit cserbenhagyja, az a pusztulás, a végelgyengülés útjára lép.

Ne engedjük.

Elhangzott 2016. július 19-én, a Századvég Alapítvány által szervezett Merre tart Európa? című konferencián.

<http://latoszogblog.hu> - Schmidt Mária

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következő címen: <https://twitter.com/syracuse73>, illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló

